

[Horn.]

menneskelige forhold, som ligger i det, og som ikke kan måles i penge. Jeg beder altså om, at man er indstillet på, at det ikke er sikkert, at vi fremover bør nøjes med et beløb af denne størrelse.

Dernæst vil jeg gerne nævne, at den højtærede minister for offentlige arbejder under åbningsdebatten gav en redegørelse for visse trafikinvesteringer — den står i Folketingstidende sp. 326 og fremefter — og ministeren udtalte da, som han har gjort det nogle gange tidligere, at prioritetsordenen for de forskellige store trafikinvesteringsopgaver, som vi påtænker fremover, skulle være den, som er opstillet i det trafikøkonomiske udvalgs betænkning fra 1961. Her forudsætter man, at en fast forbindelse over Store-Bælt skulle være nummer ét, dog sådan, at de københavnske tunnelbaner eller undergrundsbaner, hvad man nu vil kalde dem, kom først. Jeg vil nu opfatte det sådan, at de to opgaver vel nærmest måtte blive løst sideløbende, og undergrundsbanerne var en opgave, som man må i gang med snarest muligt, som man skulle kunne komme i gang med snarest muligt, hvis de stor-københavnske kommuner skulle kunne blive enige om at være med til at betale deres rimelige andel.

Der er jo alligevel folk, der stadig væk taler, og blade, der skriver, som om denne prioritetsrække ikke var lagt fast. Jeg ved ikke, om det har noget politisk sigte for ligesom at antyde, at regeringen ikke vidste, hvad den ville, til trods for at regeringen gentagne gange her i det høje ting har fået tilslutning til denne rækkefølge.

Der er imidlertid en anden ting, der er nogen realitet i eller kan blive det, nemlig når man taler om, at der kunne gøres noget mere for at fremme forarbejderne til den faste forbindelse over Store-Bælt. Jeg vil gerne med disse bemærkninger give ministeren lejlighed til at supplere sine bemærkninger fra den 17. oktober om, hvorvidt det er muligt at fremme dette arbejde. Vi ved jo, at der er ingeniørmangel; der er navnlig mangel på de højt kvalificerede ingeniører, og der skal bruges en del ingeniører til at lave disse forarbejder. Vi ved, at statsbanerne har dygtige ingeniører, som arbejder med det — sådan har jeg da

i alt fald forstået det. Det er mangelen på ingeniører, der gør, at arbejdet måske ikke bliver færdigt så tidligt, som man gerne så det, men vi er jo i den situation, at vi ikke så godt fra statens side, som de private arbejdsgivere gør det, kan gå ud på markedet og tilbyde naboens ingeniører lidt højere lønninger for at flytte over, sådan som det er tilfældet med murere, snedkere og forskellige andre. Jeg havde tænkt, at det måske var muligt at overveje, hvis man altså kan fremme arbejdet mere ved at få flere ingeniører, om den højtærede minister kunne forhandle med de store ingeniørfirmaer og disses topfolk med henblik på, at de i deres fritid mod honorar kunne gå ind i en sådan arbejdsgruppe for at fremme arbejdet. Jeg ved det ikke. Måske er tanken helt gal, men når man overvejer, hvad vi kan gøre for at fremme forarbejderne, så de kan afsluttes snarest muligt, er det altså en af de tanker, man får.

Nu er det vel ikke sådan, at vi er i egentlig tidnød, for hvis vi forudsætter, at vi gerne så den faste forbindelse over Store-Bælt færdig på det tidspunkt, hvor det er god økonomi at have den faste forbindelse frem for at have færger, så har vi tid nok endnu. Men på den anden side er situationen vel også ved at stramme til, således at vi må have forarbejderne klaret. Det er derfor, jeg gerne vil fremdrage sagen, for at den højtærede minister kan få lejlighed til at gøre rede for, hvordan han stiller sig til dette forhold.

Der vil gå nogen tid med at få tilbuddene til den konkurrence ind, som jeg forstår det er meningen man hen på foråret næste år skulle kunne indbyde til, og der vil også gå nogen tid med at fremskaffe tilbud på den egentlige bygning til sin tid. Endelig er der spørgsmålet om, hvordan det ligger, når vi er nået så langt frem, om vi til den tid her i tinget er indstillet på at bevilge pengene til bygningen, om vi kan gøre det af hensyn til den forhåndenværende arbejdskraft og industriens muligheder. Jeg har tidligere, når vi har talt om disse ting, sagt, at vi ikke må glemme, at vi vel mere end noget andet land skal leve af at eksportere, og derfor er det ikke ligegyldigt, hvornår en så stor indsats skal øves. Men